

Vad är ett bra liv?

Det är sent. Mycket tankar som rör sig. Vad har vi människor egentligen för grunder för att det ska gå bra livet? Och vad är ett bra liv.

För mig är det självklart ett liv utan en beroendesjukdom och psykisk ohälsa. Men utöver det? För allt i mitt liv har ju inte varit dåligt. Visst var mitt liv destruktivt, jag levde farligt och det var inte bra varken för mig eller för de runt omkring mig.

Många man talar med som ofta vill göra det så enkelt skyller allt på varifrån man kommer. Vilken standard man haft som barn och på uppväxten. Jag har haft det enormt privilegierat som barn och i min uppväxt. Jag har fått bo utomlands, gått i privatskolor, sett halva Europa som ung, bott på fina hotell. Då förstod jag aldrig hur bra jag faktiskt hade det. Jag fick en lägenhet på Mariatorget när jag var arton år och bodde där i cirka två år, men sedan sa jag nej till den för att min dåvarande partner *ej* fick vistas i byggnaden. Hur dum var jag? Jag var ung och i ett sådant toxiskt förhållande!

Trots min uppväxt blev det som det blev i tjugo år framåt. Jag vet andra som verkligen *inte* har haft det jag haft utan raka motsatsen som det går helt utmärkt för idag. Idag pratar man knappt om hemlösheten, alla som lider av psykisk ohälsa samt beroendesjukdomen. Idag är det kriminaliteten bland dom unga som styr. Idag behövs ännu *mera* insatser än för tjugo år sedan!

Jag som mor tycker ändå att jag dränkt mina barn i kärlek. Det har varit vi tre mot världen har det känts som många gånger. Barnens far dog ju när de var fem och sex år. Visst kan det ha haft en påverkan. Idag har jag ett barn ute i friheten och ett annat barn innanför murarna där han ska sitta i några år. Och jag tycker absolut att *jag* gjorde mitt allra bästa. Genetiskt

ärvda saker, visst. Men idag måste vi ha kommit längre än att enbart skylla på uppväxten. *Självklart* är det en omständighet! Men idag, hjälp! Det finns så många unga som mår dåligt. Det har blivit ett samhällsproblem.